

Forfatter: Ingemann, Bernhard Severin

Titel: BREV TIL: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin FRA: Ingemann, Bernhard Severin (1833-11-03)

Citation: Ingemann, Bernhard Severin: "BREV TIL: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin FRA: Ingemann, Bernhard Severin (1833-11-03)", i *Grundtvig og Ingemann*, Forlagt af Samfundet til den Danske Litteraturs Fremme, s. 149. Onlineudgave fra Danmarks Breve: https://tekster.kb.dk/text/letters-001989206-000-shoot-L001989206000_0055.pdf (tilgået 02. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvig og Ingemann

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Ingemann til Grundtvig ¹⁾.
Sorø. d. 3dje Novbr. 1833

Kjære Grundtvig!

Tak for Brev og Bog! ²⁾ Siden du i Bogen har givet mig et godt Præstekald og en anstændig Menighed (om den endogsaa kunde beskyldes for Afguderer formedelst Sognekirken hedenske Navn), vil jeg ikke regne det saa nøje med, hvad du har givet mig i Brevet — das war eine gewaltige Salbe! Dog, min hele Armé er ikke ruineret endda; kan jeg ikke forsvare mig, saa gaar det mig denne Gang om ikke just som Lammet, saa dog som et andet fredeligt Kreatur i Proces med den gevaltige Løve. Jeg vil imidlertid vove et Forsøg. Rygternes Sandhed indrømmes angaaende Bisselæderet i Skoene og til Dels angaaende Fluerne i Hovedet; dog det er intet nyt: det har jeg jo altid haft; men det var danske og ikke svenske Fluere. Overløberiet til Svensken benægtes, hvorvel jeg ikke skal nægte, at jeg „ofantlig“ godt kunde lide det venlige, godmodige Folk, som man gjør skammelig Uret, naar man kalder dem sleske og falske; de Provinser, jeg kom igjennem, fornemmelig Skaane og Halland, vare desuden næsten danske endnu fra gammel Tid baade i Sprog og Gemyt. Kogleriet“ i Norge var en ubetydelig Spas mod en Inskriptjon, som jeg kun halvt havde haft Del i, men hvori der for Resten ikke var løjet; vedkommende feterede Person er virkelig en sjælden begavet og talentfuld Beskytter af Kunst og Videnskabelighed og forbinder med stræng nordisk Alvor den sydlige Naturs Liv og Greb paa at sætte sig ind i alle Livsforhold. Havde jeg — hvad jeg ikke gjorde — sunget et Drapa til hans Berømmelse, vilde jeg forsvarets. 150mig som Sigvat Skjald, da han kom tilbage fra England og havde set den unge Kong Knud, som han dog aldrig lod sig bestikke af. ¹⁾

De svære gravamina angaaende Kongen og de fredløse har det heller ingen Nød med, mener jeg, naar man læser Titelbladet og anvender det rigtig, saa „historisk“ anvendes paa det faktiske og „Koman“ paa det i Tidsalderens og Begivenhedernes Karakter ved Digtning supplerede eller tingerede. Herom maa naturligvis kunne disputeres en Del. Morten Kok var en Gavtyv, og hvorledes det hang sammen med hans Papirer, er ikke godt at vide med anden Vished end Romanskriverens; den, der vil have mere Klarhed i Sagen, kan jo efterse Dokumenterne angaaende Grands Proces hos Langebæk. Kristoffers Ran af hans hemmelige Papirer i Lunde Sakristikiste har det sin Rigtighed med. Helmer Blaas Spas med Kongens Heste lod sig vist uden al Vanskelighed udføre saa tidlig om Morgen, medens alle Folk sov, og havde han behøvet Pas for sig og Hestene ved Færgestedet (hvilket, hvad Bæsterne angaar, ikke engang fordres i vore kultiverede Dage), saa havde det været en smal Sag for ham at blive sat over Øresundet fra et Fiskerleje. At Aage Kagge ved gode Venners Hjælp uden fra kunde slippe ud af et Fængsel, mente jeg, alle maatte finde saa rimeligt, at ingen vilde besværes med Fortællingen derom: af vore Fængsler løbe jo Gavtyve ud hver anden Dag; at han den Gang slap ud — NB. hvis han ellers virkelig havde været sat fast, som er noget uvist — kan vi jo desuden vide deraf, at han sidon virkelig kom til Viborg og blev slaaet ihjel. At Mester Trond gjorde Krudtkunster for Kongen, er historisk vist, og at han har hørt til den superkloge Lollardsekt, hvortil ogsaa paa en Maade vore nyere Natuforskere høre, er højst sandsynligt; at han som en Lykkejæger i en bevæget Tid har taget Parti og holdt sig til den, han kunde faa mests. 151Indflydelse hos, uden at generes af den Kristendom, han forkastede, det synes mig aldeles i sin Orden; og for denne Karakter havde jeg ventet nogle Komplimenter af dig. Vor berømmelige Søetat endelig har jeg ingen Krans berøvet ved at lade Prinsessen rejse til Lands, som faldt mig bekvemmere; at der baade blev talt og „leget med dansk Tunge“ paa Slottet i Helsingborg, følger af sig selv og er heller ikke af mig fordulgt, skjønt du har Ret i, at jeg gjerne kunde have medtaget det smukke Kæmpevisers derom. Dog, derfor at dømme mig fra Halsen, var dog alt for strængt.

Min Jerusalems Skomager taler du intet Ord om; har den ikke huet dig? Jeg har selv en stor Forkjærlighed for den Karl og mener, han er en af mine dygtigste Svende.

Om jeg nu kommer med flere Romaner fra vor Middelalder, er uvist; jeg har vel en anlagt, men har ikke ret Lyst til at tage fat paa Udførelsen; det er dog kun halvt Poesi, sige de, der vil forstaa det, og den Form er mig selv noget for bred og jævn og forslidt. Jeg fornøjer mig nu til at læse din Historie. Jeg har ellers i de sidste Dage slaaet mig til Filosofi og taget fat paa Hegels Encyklopædi; han er dog saa honnet at anerkjende Religjonens Tilværelse og selv at retfærdig gjøre den, og han forlanger, den skal have Indhold i et Credo, som Filosofien kan befatte sig med. Det var mer end jeg havde ventet. Nu kan vi jo snart vente Mynsters udførlige Dogmatik i to Dele. Schleiermacher saa' du vel ikke? De bedrev jo stærkt Afguderer med ham i Hovedstaden. Lev vel! Venligst Hilsen fra min Kone og mig selv til dig og dine (alle de falsterske Søstre iberegnet).

Din hjærtelig hengivne
Ingemann.